

En obrir els ulls

Un relat de: [Jimbielard](#)

Estic somniant. Aquest matí m'he posat la mascareta i quan he sortit al carrer m'he anat creuant amb persones que també la duïen, de tots els tipus i colors, com ahir, com cada dia. Com fa ja, per desgràcia massa setmanes, massa mesos. I dic que estic somniant perquè no m'acabo de creure que això estigui passant, sense més, de sobte, un canvi que ho fa trontollar tot, i que per desgràcia depèn de la humanitat, aquella que quan es tracta d'unir forces per un projecte comú, ho individualitza a contracor, sense adonar-se, pel seu benefici. Per això vull estar somniant. Si us plau, ho necessito. Tinc enveja dels que creuen en un Déu suprem perquè ara ho necessito per tenir un bri d'esperança. obro els ulls de tal manera que faig una ganyota impossible sota la mascareta. Però res, segueixen les persones emmascarades creuant-se pel meu camí. També hi són a la tele, locutores amb el micròfon a la mà que intenten mostrar el món, un de nou, pitjor del que teníem quan ens vàrem conèixer i que ara enyoro. Però de cop sembla que sí, que era un somni, quan de sobte veig grups de gent agrupada al voltant de les taules de les terrasses com quan fa massa setmanes, massa mesos. Fins que surt el cambrer i la seva cara amagada em torna a la dura realitat. No, per desgràcia no és un somni. És real, un malson real, com estar dins una peli, una d'aquelles de catàstrofes on els protagonistes sobreviuen a un desastre natural deixant milers i milers de morts de qui ningú se'n recorda. Avui, 24 de juliol de 2020, és el mateix. Milions de vides perdudes, i d'altres moltes lluitant al llit, o al carrer, intentant sobreviure entre metges -ja esgotats - o entre ertos - mal gestionats. Mentrestant ens quedem sense cultura, perdem llibertats, perdem la confiança en la humanitat i guanyem el recel en les persones. Tot és molt fred i despersonalitzat mentre el món segueix rodant. Ha de seguir rodant, malgrat tot. Tornaré a dormir, i el meu cap estarà ple de contradiccions: que si vull anar a veure la família, però no; que si vull fer un sopar amb amics vora la platja, però no; reclamar una abraçada badant, sense preservatius, com abans, com quan ens vàrem conèixer i ara enyoro, però no. Aquest desig s'esvaeix en un instant esclafat per un de més gran que espero obtenir demà, en obrir els ulls.